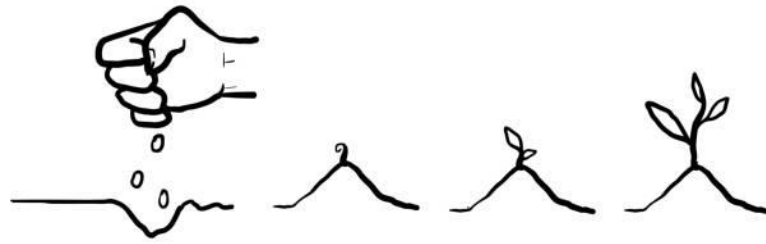

Tapolca és Vidéke Református Társegyházközség

Növekedés

kisokos

Mt 13,1-23

2022.

@Tapolca és Vidéke Református Társegyházközség, 2022.

Szerző: Kádár Tamás György

„A jó földbe esett mag pedig az,

aki hallja

és érti az igét,

és termést hoz:

az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a
harmadik harmincannyit.”

(Mt 13,23)

Tanítvány vagy kívülálló?

A magvető példázatát két nézőpontból is lehet értelmezni. Kinek a helyzetébe képzeled magad, amikor olvasod? Te volnál a földre esett mag, aki keresi a helyét? A magvető vagy, aki látja munkája eredményét és kudarcát? Honnan szemléled a történetet? Érzed magadban a magvető felelősségét?

A kívülállók azok, akik Jézust hallva azt vizsgálják, hogy rájuk vajon melyik mag vonatkozik, ők vajon melyik csoportba tartoznak. Kétkednek, keresik az útjukat. Nem értik még az ígét, nem biztosak még az üdvösségükben, mert még nem vették magukra Jézus áldozatát igazán, még nem ragadták meg az ő ígéreteit, még nem akarják megtartani Jézus tanítását.

Ők a kívülállók, akik még az üdvösségen kívülről szemlélik a világot. Olykor bekukucskálnak, milyen is lehet ott lenni, Isten jelenlétében. Hallják Jézus szavát, de félreértették, vagy valami akadályozza őket.

A Növekedés kisokos, amit a kezdedben tartasz, a magvető nézőpontjából szemléli a példázatot. A tanítványok szempontjából íródott, akik maguk is megtapasztalták Jézus gondoskodó kezében az ő erejét és hatalmát, sőt már gyümölcsöt is teremtek, lelkeket mentettek.

Ők is voltak korábban a földbe esett mag, ráadásul a jó földbe esett mag. Megerősödtek, kigyomlázták, megtisztították őket, így termést hoztak. Így ők maguk is magvetőkké váltak.

A Növekedés kisokos olyanoknak szól, akik készek magvető-munkába állni. Akik érzik magukban az elhívást arra, hogy elmondják másoknak is azt, ami rájuk bízott; akik készek felelősséget vállalni a hitükben.

Te melyik vagy? Az üdvözülők seregében hallod Jézus szavát, vagy a kívülállók seregeből? Te elkérted már a magad életére a kegyelmet, vagy netán a gyomok megfojtották a beléd vetett magot?

Gondolkozz el ezen és ha döntöttél, kiadványunk visszavár!

Az örökségről gondoskodni kell!

Mi az Istentől kapott élet igazi célja? Mint minden élőlény, minden teremtmény életének, úgy a hitnek is az örökítés a célja. Meggyökerezés, táplálékszerzés, megerősödés, örökítés... és gondoskodás az örökségről.

Jézus példázatai erre vonatkoznak. Megannyi természeti kép, mind egy dologról szól: megfoganni, megerősödni és gyümölcsöt teremni.

Ez az örökítés szolgálata. A gyümölcs hordozza a magot, az örökséget. Védi, táplálja azt, míg el nem hal és nem lesz új élőlény a régiből. Ez a feladat bízott a tanítványokra. Hordozni és továbbadni az örökséget: Isten országának erejét és szentségét.

Isten országának a gyümölcssei erre a célra adattak. Hordozni, védeni, táplálni a magot, míg el nem hal és nem lesz a régiből új. Amint a mag kiszóratik, onnantól az erőt, a növekedést Isten adja. Az ő kegyelme fogantat, az ő ereje növeszt, az ő bölcsessége táplál; feltéve, ha nem áll semmi az útjában. Isten napjának ereje, és éltető vize életre segíti az örökséget, ha a feltételek adottak.

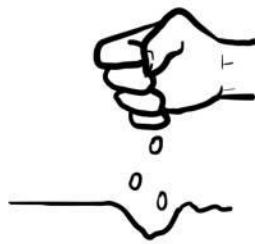
Gondoskodni kell ezért arról, hogy Isten országának magja megfogadjon az emberszívekben; hogy a föld ne legyen túl kemény, hogy a növekvő palántát ne nőjék el a gyomok, és hogy a megerősödött fát ne támadhassa meg valamilyen kórokozó.

Ebben akarja Isten felhasználni tanítványait. Terjeszteni, előkészíteni a talajt, gyomlálni, odafigyelni a növekedésre és időnként megmetszeni a vadhajtásokat és az elöregedett ágakat. E nélkül a szolgálat nélkül Isten országa nem terjedhet, a templomok kiürülnek, az evangéliumot idővel senki sem fogja hirdetni. Bár ő maga is megtehetné, Istennek mégis úgy tetszett, hogy a tanítványokat használja fel, kit-kit a maga tehetségéhez mérten. Erről a gondoskodásról, erről a szolgálatról szól a Növekedés kisokos.

„a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk.” (Gal 6,9)

A példázatok történetbe burkolt igazságok. Ha az igazságot a maga őszinteségével mondaná ki Jézus, senki se figyelne oda rá. Túl sok volna egyszerre, mert ahogy Jézus mondja, „megkövéredett e nép füle”, azaz büszkeségük akadályozza hallásukat.

Ez azon kevés példázatok egyike, melyeket Jézus saját maga magyarázott meg a tanítványai számára. Az elvetett magok sorsa a hit célját és folyamatát mutatja be – annak buktatóival együtt – a magvetéstől a termésig.

„Íme, kiment a magvető vetni”

A magvetés Isten igéjének terjesztését jelenti. Hirdetni szóval, életpéldával, mely mint a gyümölcs húsa, körülveszi és táplálja a magot. Egy élet szolgálata ez, mely figyelmet és odaszánást követel és sok-sok próbálkozást, csalódást, sikertelenséget, ahogy a történetben is végül négyből egy mag terem.

A legnehezebb ebben a szolgálatban, hogy a magvetőnek ki kell mennie a mezőre, ahol a magokat elvetheti. Oda menni, ahol föld van, ahol a feltételek a legalkalmasabbak a magvetésre, de még így is csak négyből egy mag terem.

Hogyan értékelhetnénk a keresztyénség magvetői szolgálatát? Két meghatározó szempontot kell figyelembe venni a kérdésben. Az első az, hogy ma is élnek a világon keresztyének, így tehát az örökség továbbra is öröklődik. A második szempont, hogy amit Isten ránk bízott, hatalmas erőt jelent. Az örökség, Isten országa terjedése a benne rejlő erőhöz képest messze elmarad a várttól. Azért fontos a magvetés szolgálatát történelmi távlatokban elhelyezni, hogy – ma élő keresztyének – tanuljunk belőle, hogy ne valljunk kudarcot úgy, mint sok elődünk.

A magvetés szolgálatára legmegfelelőbb kifejezés az (apostoli) **papság**. A Szentírásban ugyanis számtalan helyen olvassuk, hogy a szentírók a magvetőket (szó szerint, vagy lényegét tekintve) papoknak nevezik.

„ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.” (1Pt 2,5)

Ennek a szolgálatnak az alapja Jézus kiküldetési parancsa, mely szerint a Krisztushoz tartozó ember mindenkori célja tanítványokká tenni minden népeket, hirdetve az evangélium üzenetét a bűnök bocsánatára és gondoskodni annak növekedéséről a gyümölcstermésig. (Mt 28,19-20)

A missziói parancs első fele vonatkozik a magvetésre („megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében”) **a második az elvetett mag gondozására** („tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek”). A későbbiekben ez utóbbit, a tanítás szolgálatát vizsgálom.

A magvetés szolgálatának részletes megértéséhez ajánljuk kiadványunkat:

Pap tanfolyam

Megtalálhatod honlapunkon, kinyomtatható e-könyv formátumban.

„néhány az útfélre esett, jöttek a madarak, és felkapkodták azokat. [...] hallják a mennyek országának igéjét, és **nem értik**, eljön a gonosz, és elragadja azt, ami szívükbe van vetve: ez az útfélre esett mag.”

Milyen jövő vár az elvetett magokra? Félreértések, féligazságok, terhelt szavak, megannyi kínálkozó lehetőség megannyi csapdával.

Ma Jézus neve közismert. Használják ma ezt a nevet helytelenül népszerű kuruzslók, visszaélnék ezzel a névvel kívülállók. Hamis tanokat fonnak köré, melyek jól hangzanak, népszerűek és annál veszélyesebbek.

Vannak keresztyén felekezetek, akik Jézus nevét úgy használják, mintha valami varázsige lenne. Mondd ki és meggyógyulsz. Ez már az ókorban régen sem működött:

„Erre a vándorló zsidó ördögűzők közül is megkísérelték néhányan, hogy a gonosz lelkektől megszállottak felett kimondják az Úr Jézus nevét. Így szóltak: Kényszerítünk titeket arra a Jézusra, akit Pál hirdet! Egy Szkéva nevű zsidó főpap hét fia is ezt tette. A gonosz lélek azonban így válaszolt nekik: Jézust ismerem, Pálról is tudok, de ti kik vagytok? Az az ember pedig, akiben a gonosz lélek volt, rájuk ugrott, legyűrte őket, és följük kerekedett, úgyhogy meztelenül és sebesülten futottak ki abból a házból.” (ApCsel 19,13-16)

A név, vagy egy-egy szó pusztán sosem jár erővel. A név mögött ismeretnek, megértésnek, kapcsolatnak kell lennie Isten és ember között. Ha nincs, a szó maga üres, jelentéstelen, sőt mások számára akár még kárt is okozhat.

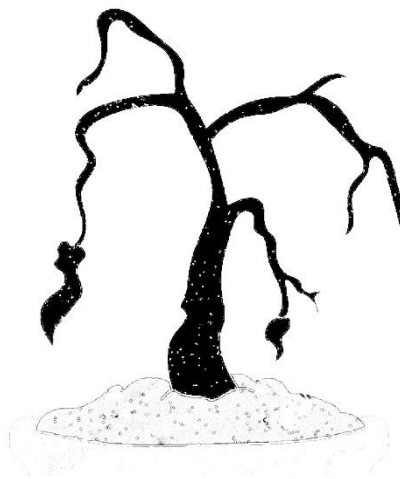
A világ minden táján ma is igemagot szórnak szét, a világ minden nyelvére lefordítva és minden elképzelhető formában. Sok mag hullik, de annál kevesebb ér célba. Ennek legfőbb okai a félreértések.

Folyamatos, véget nem érő küzdelmet kell folytatnia a magvetőknek a féligazságokkal, félreértésekkel szemben. Sokszor úgy gondolkozunk a magvetésről, hogy elég csak kiszórni azokat, majd Isten eldönti, mit kezd vele. Ez azonban egyáltalán nem biblikus gondolat. Sőt, inkább nevezném kísértésnek, mégpedig a hanyagság kísértésének. Hagyjuk Istenre azt, ami a mi dolgunk lenne? Elvégre ránk bízta Jézus a tanítás szolgálatát.

A pogánymisszió leírásában megfigyelhető, hogy Pál és útitársai előbb mindig a zsinagógákat keresték fel. Bár az ott élő zsidók Jézus nevét nem ismerték, de az Atyáról tudtak dolgokat. Volt már alapjuk, amire építhettek, ahogy Saulnak sem volt idegen szó a „messiás” vagy a „főpap”. Éveken át hétről hétre hallotta a zsinagógában az imádságokat, olvasta az Ószövetséget, így hát a szívében az út elő volt készítve. Csak a magnak kellett odatalálnia.

Ma a kívülállók egyáltalán nem idegenek. Ismerik Jézus nevét, sőt még a kegyelmet is értik (magát a szót), csak azt nem tudják, hogy mit jelent ez a számukra. Tudják ki a Szentháromság három személye, de arról fogalmuk sincs, hogy milyen erő lakozik benne. A legtöbb ember ismeri a Miatyánkot és a Hiszekegyet is, bár azok tartalmát nem érti. A legfontosabb hitelvekkel a hitetlen emberek is tisztában vannak: hallják a rádióban, látják a filmekben, a híradóban, tanulták az iskolában.

Ez egyszerre jelent könnyebbséget és nehézséget. Könnyebbség, mert nem kell elmagyarázni senkinek, hogy mi az a kereszt. Nehézség, mert bár mindenki hallotta már a kereszt és a Jézus szót korábban, még sincs fogalma arról, mit is jelent igazából. Ma a legnagyobb nehézség a félreértésekből ered. Mivel mindenki hallotta már a kifejezéseket, így ezek a dolgok egyáltalán nem jelentenek újdonságot. Ahhoz, hogy az Isten országának magva betaláljon a földbe, a kemény talajt kell felkapálni hozzá.

„Más magok köves helyre estek, ahol kevés volt a föld, és azonnal kihajtottak, mert **nem voltak mélyen a földben**; de amikor a nap felkelt, megperzselődtek, és mivel nem volt gyökerük, kiszáradtak. [...] hallja az igét, és azonnal örömmel fogadja, de valójában nincs gyökere, **nem állhatatos**: mihelyt nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal elbukik.”

Ha valaki valóban meghallja Isten országának igéjét, először mindig megfog a szívében, elvégre az üzenetben erő lakozik. Ha valaki megízleli az Isten erejének melegét, vágy indul a szívében, növekedni kezd. Ez persze tarthat tíz percig, két napig, vagy akár hónapokig is. Egy tábor élménye, egy lelkes igehirdető evangelizálása, egy jó könyv üzenete hordozhatja magában Isten országának magját. Ez a növekedés azonban csak az első akadályig tart.

Egy biztos: a megtérés sosem garancia arra, hogy valaki benne is marad az igében. Sőt, ha a friss hajtást nem gondozzák, nem tart sokáig a növekedés. Aki ültetett már palántát, tudja, hogy elég néhány napra megfeledkezni róla, ha nem jutott a csemete elég tápanyaghoz és vízhez, idővel elszárad.

A hit esetében mi jelenti a túlélést? Míg természetben a föld és a víz a tápanyagot és a nedvességet biztosítja, az emberi lélek számára a hitkapcsolat jelenti a túlélést. Isten és ember kapcsolata, melyben Isten biztosít minden szükséges feltételt, az ember pedig beleeresztve gyökerét a mennyei tápanyagba, abból merít. A kapcsolat úgymond „hitből hitbe” lehetséges, elvégre Isten „tápanyaga” leírva, a Bibliában érhető el. Mit jelent ez?

Hogy minél mélyebben gyökerezik valaki Istenbe, annál több tápanyagot képes megához venni. Minél erősebben megragadja valaki Istent, annál biztosabb az életére nézve az Isten országának áldása.

Hol van ebben a magvetők szerepe? A talaj gondozásában. Nem csupán arra van szükség, hogy a mag megfogadjon. A talaj állapotára is oda kell figyelni (bár a jól előkészített talajra kisebb gondja van a magvetőnek a növekedés során). Ma kevésbé beszélhetünk keresztyénüldözésről, mégis fennáll annak a veszélye, hogy valaki idővel belefárad a küzdelembe.

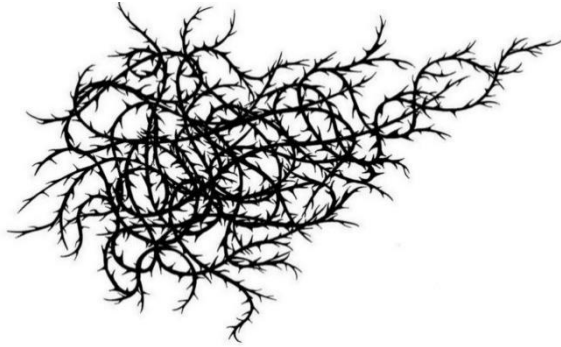
Magam is részese voltam olyan gyülekezetnek az életemben, melyben könnyebb volt a növekedés, mint máshol. Én magam a különbséget abban láttam, hogy milyen mértékű és minőségű volt a közösség életében a hitbeli diskurzus, és hogy mennyire tudtam azonosulni a gyülekezettel, mennyire fogadtak be a többiek és mennyire tudtam részt venni a közös munkában.

Ahol az emberek beszélgetnek a hitről és mindezt a Szentírás alapján teszik, ott a hitkezdemények is könnyebben meggyökerezhetnek. Egészen egyszerű oka van ennek: a félreértéseket tisztázni kell.

Ha a gyülekezet tagjai a vezetőt csak hallgatják, de kérdéseket nem tesznek fel, szinte magától értetődők a félreértések. Nincs olyan igehirdetés, melyben minden egyes szót mindenki ugyanúgy ért, egy kivétellel: ha a lelkipásztor az üres templomnak prédikál.

Az ember fogalmakban gondolkozik. Minden egyes fogalom úgy alakul ki bennünk, hogy a tapasztalataink és a hallott információk összeadódnak. Nincs két olyan ember, aki ugyanazt tapasztalná meg élete során, még az ikertestvérek is egészen másképp fejlődnek. Még ha valaki csak egy igehirdetőt hallgat is egész életében, akkor is keletkeznek benne félreértések, mert egészen másképp látjuk a világot.

A félreértéseket tisztázni kell, csak így lehet a értésben egyetértés.

„Más magok tövisek közé estek, és amikor a tövisek megnőttek, megfojtották azokat. [...] hallja az ígét, de e világ gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az ígét, és terméketlen lesz.”

Meg vagyok győződve, hogy a ma élő keresztyén közösségek életében a gyomok jelentik a legjelentősebb veszélyt. Míg az ókorban, a maihoz képest ingerszegény közegben a világ csábítása kimerült a gazdagság és az emberek megbecsülése iránti vágyban, addig ma a paletta szinte végtelen.

Nincs is értelme sorolni, lényegében a nap minden óráját átszövik a gyomok. Aki az életéből minden világi elemet kigyomlál, azt az embert ma aszkétának nevezik. Még akinek nincsen semmiféle média- vagy okoseszköz a kezében, miután felül egy buszra vagy bemegy egy boltba, rögtön szembesül a felé áradó reklámmal, ingerekkel és impulzusokkal.

Nem is az tehát a kérdés, hogy mik a gyomok, hanem inkább az a kérdés, hogy mit jelent gyomlálni? Az életet ugyanis lehetetlen kigyomlálni, de a figyelmet lehetséges. Tudatosan lehet arra törekedni, hogy beépítsek a figyelmem elé egy „szűrőt”, mely kint tartja a hiábavalót és a gyarlót.

Olyan mértékű gyomosodás látható ma a hit körül, hogy nincs élő ember, aki képes lenné átlátni. Nem véletlen, hogy az egyház rohamosan fogy. Ettől persze még nem kell lehúzni a rolót. Én magam is képes voltam dönteni arról, mit engedek be és mit nem, és nekem működik. Ami nálam bevált, másnál is működhet. Ki-ki eldöntheti magában, hogy Jézus felé törekszik, rá figyel. Élhet valaki teljes életet úgy, hogy közben a lényegre összpontosít. Napi Biblia olvasással, ige-appokkal, keresztyén barátokkal.

Arra a kérdésre, hogy mások életén hogy segíthetünk, már sokkal nehezebb válaszokat találni. A veszély a gyomokban pont ott rejlik, hogy egyrészt nem mindig láthatóak, másrészt kényelmesek. Hogyan kérhetnék én bárkit is arra, hogy feladja ezeket? Egyáltalán honnan tudhatja bárki, mi a gyom és mi nem? Miért vetné el az ember azt, ami hasznos a számára? Jó dolog interneten rendelni, szórakoztató filmet nézni, érdekes cikkeket olvasni a neten, mások életét látni a közösségi média felületén. Egyébként nem csinálnám.

Jó másokkal közösségben lenni, beszélgetni, időt tölteni. Szükségem van munkatársakra, akikkel együtt dolgozom, de könnyen elvonják a figyelmet Istenről, így tehát ők is gyomok a hitem mellett.

Nincs jó válaszom. Nem mondhatom, hogy szeretem a világot, mert Jézus parancsa, hogy ne szeressem. Azt sem mondhatom, hogy meneküljek ki belőle, mert Jézus a világba helyezett, itt kell boldogulnom.

Míg az ember a gyomok kényelmes melegében nem veszi észre a folytató szorítást, nincs mit tenni. Ki tudja, egyáltalán eljön-e ez a pillanat? Ha kívülről próbálkoznánk, a kitépett gyomok helyére rögtön ezer másik nőne. Meggyőződésem, hogy az egyetlen járható út, ha segítünk észrevenni másoknak a gyomok fojtogatását.

A gyomok ugyanis idővel fojtogatni kezdenek. Önáltatás volna azt gondolni, hogy élhetek együtt úgy hitetlenekkel, hogy ne legyenek rám hatással. Általában fel sem tűnik a kettős iga, míg el nem tévedtem.

A magányos élet nem megoldás. Keresztelő Jánosról azt olvassuk, hogy a pusztában élt, de azt nem, hogy egyedül. Tanítványai voltak, társai és barátai, akik követték őt. Együtt harcolni biztonságot jelent, a magányos harc ellenben gyorsan felőröl.

Üdvözítő megoldás nincs, de nincs is rá szükség. Van ugyanis Megváltónk, Jézus és az ő országa, akiben megerősödve az ember a gyomok felé nőhet. Idáig azonban el is kell jutni. Eredményes gyomlálást kívánok!

„A többi viszont jó földbe esett, és termést hozott...”

„amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.” (Jn 15,2) Jézus szavai a szőlőtő példázatából származnak.

Legváratlanabb élményem eddigi rövid kerti pályafutásom során az volt, amikor először metszettem rózsát. Hallottam korábban is arról, hogy a metszés megfiatalítja a növényt, de gondolni sem mertem volna arra, hogy miután majdnem a földig lemetszettem az évek óta előregedett rózsát a kertben, hirtelen elképesztő növekedést tanúsított.

Az idősebb, megfáradt hajtások már nem úgy szállították a tápanyagot, ezért a növény fejlődése megrekedt. Miután megmetszettem, a töről az eredetihez képest egy év alatt a duplájára nőtt.

A hit fejlődésében is eljönnek időnként a metszés pillanatai, amikor az előregedett ágakat visszavágva a töről újult erővel áramolhat a tápanyag. Ezek az újragondolás alkalmai. Míg egy növénynél nem lehet túl gyakran megtenni ezt, a hit esetében egészen másképp történik. A tápanyag olyan erővel bír, hogy akár mindennaposan lehet metszeni azt. Sőt, kell is.

Jézus tanítása, a Szentírás egyre alaposabb megértése, mint jó magvető, rendszeresen nyirbálja meg az Isten emberének előregedett hajtásait éles ollójával, ha az ember kellően nyitott a változásra.

A tanítás, az üzenet is mindig másképp kell, hogy szóljon; mégis mindig ugyanazzal az erővel és lelkesedéssel.

Lassú agónia veszi kezdetét abban a gyülekezetben, melynek életében nem érkezik el időnként vagy rendszeresen a metszés ideje. Ahogy a rózsza is idővel megreked a növekedésben, szükség van a metszésére, pont így van szükség a közösségben is arra, hogy gyülekezet tagjai időnként átgondolják hitük fogalmait. Agonizáló közösségek, ahol nincs egyáltalán rendszeres alkalom az értékes beszélgetésre, vagy ahol csak hiábavalóság köré gyűlnek „csevegni”.

A metszés ugyanis a beszélgetés, az metszőolló pedig a kérdések. Ha ezeknek a kérdéseknek nem jut kellő figyelem, vagy ha egyáltalán nincs „fórum” kialakítva a számukra, úgy a metszés is elmarad.

Elég csak elolvasni Pál egy levelét, mennyire személyeskedőnek tűnik kívülről az, amit leír. Számára viszont ez volt a természetes. Ahogy két testvér beszél egymással: a kívülállók furcsállják, milyen szavakat használnak, de az ő számukra mindez inkább a bizalmat fejezi ki. Ez az ő közös nyelvük.

Lehet a metszőolló kése tompa, mely csak felsérti a növényt, ha két ember nem ismeri eléggé egymást. Lehetnek a kérdések felületesek, üresek, melyek csak felzavarják a figyelmet, mert nincs a testvérek között „közös nyelv”.

Hogyan működtek a Pál apostol által alapított közösségek, vagy a pünkösdkor létrejött gyülekezet? Együtt voltak, életközösséget alkottak. Ebben nem a külső jegyek a lényegesek. Nem az fontos, hogy egy házban éltek, hanem az, hogy közösségben. Beszélgettek, vitatkoztak, vizsgálták az igét, megvitatták a felmerülő kérdéseket. Volt fóruma a nehézségeknek, a vezetők nem nyomták el őket. Fel merték tenni a kérdéseket. A vezetők pedig nem féltek attól, hogy a közösség megharagszik rájuk a feddő szavakért, mert jól ismerték egymást.

Ilyen gyülekezetben képes a hit növekedni, ahol a tagok figyelnek egymásra. Ahol van tere a kérdéseknek, és ahol a vezetők odafigyelnek arra, hogy időnként elérkezzen a metszés ideje, az újragondolás ideje.

Pap tanfolyam

Keresd honlapunkon!

reftapolca.hu

